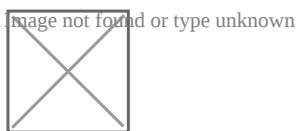

26 Φεβρουαρίου 2017

Ο Πατριάρχης του Γένους για τη Μ. Τεσσαρακοστή (Κωνσταντινούπολις, Μεγάλη Τεσσαρακοστή 2017)

/ [Πεμπτούσία](#)

ΛΟΓΟΣ ΚΑΤΗΧΗΤΗΡΙΟΣ ΕΠΙ ΤΗ ΕΝΑΡΞΕΙ ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΗΣ ΤΕΣΣΑΡΑΚΟΣΤΗΣ

+ Β Α Ρ Θ Ο Λ Ο Μ Α Ι Ο Σ

ΕΛΕΩ ΘΕΟΥ

ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ – ΝΕΑΣ ΡΩΜΗΣ

ΚΑΙ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΣ ΠΑΤΡΙΑΡΧΗΣ

ΠΑΝΤΙ ΤΩ ΠΛΗΡΩΜΑΤΙ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ,

ΧΑΡΙΣ ΕΙΗ ΚΑΙ ΕΙΡΗΝΗ

ΠΑΡΑ ΤΟΥ ΣΩΤΗΡΟΣ ΚΑΙ ΚΥΡΙΟΥ ΗΜΩΝ ΙΗΣΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ,

ΠΑΡ ΗΜΩΝ ΔΕ ΕΥΧΗ, ΕΥΛΟΓΙΑ ΚΑΙ ΣΥΓΧΩΡΗΣΙΣ

Αδελφοί και τέκνα εν Κυρίω ευλογημένα,

Δια της χάριτος και της φιλανθρωπίας του Θεού εισερχόμεθα από της αύριον εις το στάδιον της Αγίας και Μεγάλης Τεσσαρακοστής, της καταλληλοτέρας περιόδου δια την στροφήν της ανθρωπίνης ψυχής, της ιδικής μας ψυχής, προς τον Κύριον.

Η περίοδος αυτή είναι μία διαρκής κατάνυξις ενώπιον του εκτυλισσομένου καθ ημέραν μυστηρίου του Θεού, του μυστηρίου της σωτηρίας του ανθρώπου. Δια τούτο η παρεχόμενη εις ημάς ευκαιρία των Ιερών Νηστειών έχει εν ιδιαίτερον χαρακτηριστικόν: την ανάνηψιν και την νήψιν της ψυχής, η οποία καλείται ιδιαιτέρως κατά την γέμουσαν θείων προτροπών και αγιότητος περίοδον αυτήν να συνειδητοποιήση τα παροδικά και τα ορώμενα και να μεταβή σταδιακώς προς τα μείζονα και τα κρείττονα, προς τα αόρατα.

Αναγλύφως και επιγραμματικώς Ανδρέας ο Κρήτης δια του Μεγάλου Κανόνος του ομιλεί προς εαυτόν και προς πάσαν ψυχήν θλιβομένην και καταπονουμένην υπό των πειρασμών και των περισπασμών της παρούσης ζωής. Συναισθανόμενος ο Άγιος το βάρος της πονεμένης από την αμαρτίαν ανθρωπίνης ψυχής, εν αγωνία κραυγάζει: «Ψυχή μου, ψυχή μου, ανάστα τι καθεύδεις;». Η κραυγή αυτή οδηγεί εις την συνειδητοποιήσιν της ματαιότητος και εις τον ανέκφραστον φόβον του τέλους της επιγείου ζωής: «το τέλος εγγίζει και μέλλεις (ψυχή μου) θορυβείσθαι». Ενώπιον του απροσδοκήτου τέλους της ζωής που έρχεται «ως κλέπτης εν νυκτί», καλεί εαυτόν ο της Κρήτης Φωστήρ και κάθε πονεμένην και υπό του φόβου της

ανασφαλείας διακατεχομένην ψυχήν: «Ανάνηψον», λοιπόν, «ίνα φείσηταί σου Χριστός ο Θεός, ο πανταχού παρών και τα πάντα πληρών».

Η Ορθόδοξος Πατερική διδασκαλία και φωνή μας καλεί, κατά το ενώπιόν μας στάδιον, να συναισθανθώμεν ο καθείς «ποίοι είμεθα, που ευρισκόμεθα και που υπάγομεν», που κατευθυνόμεθα δηλαδή. Να αισθανθώμεν το μάταιον του προσκαίρου βίου και να μετανοήσωμεν δι' όσα «εν γνώσει η εν αγνοία, εν λόγοις η εν έργοις, εν επιτηδεύμασι και πάσαις (ημών) ταις αισθήσεσιν» ειργάσθημεν μέχρι τούδε όχι κατά το ευαγγέλιον και τον νόμον της Χάριτος του Χριστού και να ανανήψωμεν. Μόνον τότε θα εύρωμεν έλεος και χάριν και θα μας φεισθή ο ετάζων καρδίας και νεφρούς και τα κρύφια πάντα των ανθρώπων και τους λογισμούς γιγνώσκων Κύριος και δεν θα μας καταλογίση τους αδίκους λογισμούς, οι οποίοι οδηγούν εις μάταια και ανώφελα έργα.

Ο ενώπιόν μας αγών συμποσούται εις την νήψιν και εις την ανάνηψίν μας, εις την μετάνοιαν. Δια της μετανοίας, δια της επιγνώσεως της καταστάσεώς μας δηλαδή, και δια της εξομολογήσεως, η ζωή μας στεφανώνεται δια «της αφέσεως των αμαρτιών, δια της κοινωνίας του Αγίου Πνεύματος, δια του πληρώματος της βασιλείας των ουρανών». Η ανάνηψις ταυτίζεται προς την συνείδησιν του μετανοούντος ανθρώπου (Πρβλ. Β Κορ. α , 12 και Ρωμ. β , 15). Η συνείδησις είναι δώρον του Θεού.

Αδελφοί και τέκνα εν Κυρίω,

Καλούμεθα οι Ορθόδοξοι Χριστιανοί να βιώσωμεν την περίοδον της Αγίας και Μεγάλης Τεσσαρακοστής ως χρόνον συνειδησιακής νήψεως και ανανήψεως, ως στιγμήν αιωνιότητος της Ορθοδόξου ταυτότητός μας. Δηλαδή, καλούμεθα να ζήσωμεν και να συμβιώσωμεν με τον Χριστόν. Να ζήσωμεν εκκλησιαστικώς και πνευματικώς. Διότι μόνον εις την εν Χριστώ ζωήν υπάρχει η δυνατότης να ανανήψη η συνείδησίς μας και να ανέλθωμεν εις τον χώρον της πραγματικής ελευθερίας και των αλανθάστων κριτηρίων προς ανάπαυσιν και λύτρωσίν μας.

Κατά την έναρξιν της ευλογημένης ταύτης περιόδου, ο Οικουμενικός Πατριάρχης και η Μήτηρ Αγία του Χριστού Μεγάλη Εκκλησία επισκέπτονται πάσαν Ορθόδοξον Χριστιανήν ψυχήν κοπιώσαν και πεφορτισμένην και απαραμύθητον υπό των αξιών και ηδονών και απολαύσεων της σαρκός και του κόσμου τούτου, συμπορεύονται και συμπροσεύχονται προς τον «προσερχόμενον σφαγιασθήναι και δοθήναι εις βρώσιν τοις πιστοίς Βασιλέα των βασιλευόντων και Κύριον των κυριευόντων»: Αξιώσον, Κύριε, πάντας τους Ορθοδόξους πιστούς εν ειρήνη και συντριβή καρδίας να διαπορευθούν την ιεράν περίοδον και το ανοιγόμενον στάδιον, «χαριτών και δυναμών όπως προφθάσω-μεν, εκτελέσαντες τον δρόμον ανδρικώς, την κυρίαν

ημέραν της Αναστάσεώς Σου, και εν χαρά στεφανηφορούντες αυτήν ακαταπαύστως αινέσωμεν» (πρβλ. ποίημα κυρίου Θεοδώρου, Τριώδιον).

Ευλογούντες πατρικώς υμάς, τέκνα αγαπητά και πιστά της Μητρός Εκκλησίας, και ηνωμένοι μαζί σας εν προσευχαίς και δεήσεσιν, επικαλούμεθα επί πάντας την δύναμιν του Τιμίου και ζωοποιού Σταυρού και τας πρεσβείας της Κυρίας Θεοτόκου, των αγίων Αγγέλων και πάντων των Αγίων, ώστε άπαντες αξίως της κλήσεως ημών ως Ορθοδόξων να πολιτευθώμεν, και να απολαύσωμεν τοιουτοτρόπως της τρυφής και της δόξης της Αναστάσεως του Κυρίου, εις Ον το κράτος και η ευχαριστία και η τιμή και η δύναμις και η δόξα εις τους αιώνας των αιώνων. Αμήν.

Αγία και Μεγάλη Τεσσαρακοστή ,βιζ´

† Ο Κωνσταντινουπόλεως

διάπυρος προς Θεόν ευχέτης πάντων υμών

Αναγνωσθήτω επ εκκλησίας κατά την Κυριακήν της Τυρινής, κς Φεβρουαρίου, αμέσως μετά το Ιερόν Ευαγγέλιον.